

7^{de} Paaszondag

Homilie

De eerste lezing van deze zevende zondag van Pasen gaat als een processie van Echternach. Veertien dagen geleden hadden de apostelen diakens gewijd, en verleden week hebben ze de Geest laten neerkomen over de gedoopten in Samaria.

Maar vandaag keren ze terug in de tijd, naar het ogenblik dat zij nog in de knoei zaten met zichzelf, en niet naar buiten durfden komen.

Ze waren even naar de Olijfhoek teruggekeerd, waar ze getuige waren geweest hoe hun meester Jezus gevangen werd genomen.

Daar waren ze nu tot het besef gekomen dat hij echt uit hun ogen verdwenen was, dat hij teruggekeerd was naar zijn Vader, zoals hij zelf had gezegd. Maar ze wisten niet zo goed wat ze zich bij dat laatste moesten voorstellen.

Hij had onlangs wel aan Filippus gezegd: 'wie mij ziet, ziet de Vader', maar dat wordt toch moeilijk als ze hem zelf ook niet meer kunnen zien.

Wat nu te doen?

Ze hielden een retraite van negen dagen, een noeven.

Ze trokken zich daarvoor terug in hetzelfde lokaal, waar Jezus tijdens het laatste paasmaal afscheid van hen had genomen, en waar hij toen die onvergetelijke tekenen had gesteld van dienstbaarheid en van samenhang: het wassen van hun voeten, en het delen van brood en wijn. Daar had hij toen ook over de Vader gesproken.

We kunnen het ons levendig inbeelden: een bende bangeriken samen, met bij hen enkele vrouwen, onder wie ook de moeder van Jezus, en enkele verre familieleden van hem.

Nader bekeken, was het wel een bont gezelschap.

Er zat iemand tussen, die collaboreerde met de Romeinen, Matteüs. Hij inde voor hen de belastingen.

Maar terzelfdertijd ook iemand uit het verzet, Simon, die lid was van de verzetsbeweging der Zeloten.

Een vijftal waren vissers, de ene al ruwer dan de andere: de broers Simon en Andreas, en twee andere broers Jacobus en Johannes, en een medewerker van hen, Judas. Ze noemden hem Taddeüs, de brave.

Er was ook een andere Jacobus, die via zijn vader Alfeüs nog ver familie was van Jezus.

Er zat ook een grote twijfelaar tussen, Thomas. Daarom noemden ze hem 'tweeling'.

En dan had je nog één die heel praktisch ingesteld was, Filippus, een paardenliefhebber als we zijn naam mogen geloven. Hij was het die snel had weten te berekenen dat ze geen geld genoeg hadden, wanneer Jezus eens de massa te eten wilde geven.

Hij was het ook die van alles het fijne wilde weten. Vandaar zijn vraag aan Jezus; 'Ewel, toon ons dan die vader van jou.'

Hij was het ook die Natanaël in de groep gebracht had.

En bovenop die elf zaten er nog enkele vrouwen mee in dat lokaal. Maar vrouwen mocht je niet echt meetellen in die tijd.

Ja, een curieuze bende.

Het was geen studiegroep, die daar samen zat, geen goed georganiseerd team, geen syndicale belangengroep.

Een samenraapsel.

Ga daarmee maar naar de oorlog.

Maar als de schrijver van het verhaal het nodig vindt om ze alle met naam te vermelden, dan wilde hij iets duidelijk maken.

En dat was, noch min noch meer: 'Ja, daar gaat God mee naar de oorlog.'

Het is een constante in het lange verhaal van de bijbel: als God een nieuw begin wil maken, kiest hij niet de sterkste, de knapste, de verstandigste of de rijkste. Maar wel iemand van wie je het niet direct zou verwachten.

Abraham, een oude man zonder kinderen, kreeg de aankondiging dat hij de stamvader zou worden van Gods uitverkoren volk. Zijn vrouw Sara moest er hartelijk om lachen.

Jozef, de lieveling van zijn vader Jacob, werd door zijn broers uit jaloezie als slaaf verkocht, maar hij was het die uiteindelijk het gezin redding bracht.

Mozes kon niet goed spreken, hij stotterde. Maar uitgerekend hij moest het gaan uitleggen bij het volk en bij de Farao.

David was een herdersjongen, de jongste van het gezin Isai, zijn broers waren veel meer uit de kluiten gewassen. Maar hij werd koning, en moest de leiding nemen van het volk.

Zou het door die voorbeelden zijn dat de apostelen tot het besef zijn gekomen dat ze meer in zichzelf moesten gaan geloven? Dat ze zich niet moesten afvragen: 'zijn wij wel sterk genoeg, of slim genoeg, of goed genoeg?'

Ze waren door Jezus bij mekaar gebracht, en het was aan hen, en aan niemand anders dat hij gezegd had: 'jullie moeten mijn getuigen zijn.'

Te weten dat Jezus op hen vertrouwde om zijn boodschap door te geven, gaf hen de kracht om uit hun schulp te kruipen, en deuren en vensters open te gooien en vol enthousiasme van hem te gaan getuigen.

Dat is het wat gebeurde op het einde van hun retraite, toen de vonk oversloeg en zij be-geest-erd werden.

Maar dat is voor volgende week: de vijftigste dag, de pente-costa, pinksteren.

Misschien goed om er ondertussen deze week even bij stil te staan dat God ook met ons 'naar de oorlog' wil. Dat wij niet perfect hoeven te zijn, helemaal niet. Dat de goede afloop van onze betrachtingen eigenlijk niet in onze handen ligt. Hij zal er wel iets van maken.

Pierre Breyne, priester